

Ölüm bahçesine düşen yıldırım! Berâ bin Mâlik

Bu kahraman, gözünü budaktan sakınmayan bir yiğitti...Öyle ki Hz. Ömer, onun hakkında valilerine şöyle yazmıştı: **“Onun atılganlığı, askerleri tehlikeye atabilir. Bu yüzden onu ordunun başına getirmeyin.”**

İşte bu sözlerin sahibi kahraman; Resûlullah'ın (s.a.v.) hizmetinde bulunan Enes b. Mâlik'in kardeşi **Berâ b. Mâlik el-Ensârî** idi.

Resûlullah'ın (s.a.v.) vefatından sonra, Arap yarımadasına büyük bir fitne girdi. Bu fitnelerin en büyüğü, yalancı peygamber **Müseylime** ve etrafında toplananlardı. Tam **40 bin kişilik bir güç** toplamıştı.

Bu karanlık fitne karşısında **Hz. Ebû Bekir**, bir dağ gibi dimdik durdu. Muhacir ve Ensar'dan ordular hazırladı, sancaklar dağıttı ve İslam'ı korumak için her yöne birlikler gönderdi.

İki ordu, Yemâme'de karşı karşıya geldi. Savaş çok şiddetliydi...Bir ara Müslümanlar dağıldı, hatta düşman Halid b. Velid'in çadırına kadar ulaştı. Felaket kapıdaydı, eğer o gün yenilselerdi, İslam bayrağı belki de bir daha hiç yükselemeyecekti.

Halid b. Velid, askerleri yeniden topladı. Safları düzenledi. Ve o an sahnede kahramanlar birer birer öne çıktı: Sabit b. Kays... kefenini giydi, çukura girip sancakla şehit oldu. Zeyd b. Hattab... “Ya zafer ya şehadet!” diyerek ileri atıldı ve şehit düştü. Salim... “Sancağı taşıyamazsam, en kötü Kur'an hafızı olurum!” dedi ve canını ortaya koydu.

Ama bütün bu kahramanlıkların içinde bir isim vardı ki hepsini gölgede bırakacaktı: **Berâ b. Mâlik**. Savaşın en kızgın anında Halid ona seslendi: “Yetiş ya Berâ!” Berâ döndü ve şöyle haykırdı:

“Ey Ensar topluluğu! Hiçbiriniz Medîne'ye dönmeyi düşünmesin. Bugünden sonra, sizin Medîne diye bir şehriniz yok... Ancak tek olan Allah var... Birde cennet...”

Ve kendini düşmanın içine attı. Onunla birlikte müslümanlar da hücum ettiler. Düşman saflarını yarmaya ve Allah'ın düşmanlarının boyunlarını vurmaya başladılar.

Müseylime ve adamları kaçıp kalın duvarlı bir bahçeye sığındılar. Kapıları kapattılar, yukarıdan ok yağdırmaya başladılar. O bahçe, tarihe **“Ölüm Bahçesi”** olarak geçecekti.

İşte o an Berâ, tarihe geçecek teklifini yaptı: **“Beni bir kalkanın üzerine koyun, mızraklarla kaldırın, bahçenin içine atın! Ya şehit olurum ya kapıyı açarım!”**

Onu kaldırdılar ve duvarların ötesine fırlattılar. Berâ, tek başına binlerce kişinin arasına düştü. Yıldırım gibi saldırdı! Önüne geleni devirdi! **On kişiyi öldürdü...** Kapıya ulaştı... Ve

kapıyı açtı!

Üzerinde **80'den fazla yara** vardı ama kapı açılmıştı artık. Müslümanlar içeri girdi ve o gün zafer kazanıldı. Müseylime öldürüldü. Fitne söndürüldü.

Berâ ağır yaralıydı aylarca tedavi gördü ama kalbinde tek bir arzu vardı: **Şehit olmak...**

Yıllar sonra Berâ, aradığı şehadete **Tüster kuşatmasında** kavuşacaktı. İranlılar, sağlam ve yüksek surlarla çevrili bir kaleye sığınmışlardı. Müslümanlar kaleyi kuşattı, günler geçti, kuşatma uzadıkça düşman köşeye sıkıştı. Ama sonra korkunç bir yöntem kullandılar...

Surların tepesinden **demir zincirler** sarkıttılar. Zincirlerin ucunda, ateşte kızdırılmış **çelik kancalar** vardı. Bu kancalar, aşağıdaki Müslümanlara saplanıyor... Onları ya ölü ya da can çekişir hâlde yukarı çekiyordu.

İşte o anda bir kanca, Berâ'nın kardeşi **Enes b. Mâlik'e** saplandı. Berâ bunu görür görmez tereddüt etmedi. Kalenin duvarına tırmandı, zincire uzandı. Kardeşini yukarı çeken o korkunç demiri tuttu! Kancayı çıkarmaya çalışırken bu kez kendi eli yandı. Ateş gibi kızgın demir, etini kavurdu. Elinden dumanlar yükselmeye başladı ama o hiç aldırmadı. Acıyı unuttu, kendini unuttu sadece kardeşini kurtarmaya odaklandı.

Ve sonunda kancayı söküp çıkardı. Kardeşini ölümün pençesinden aldı. Fakat bedeli ağırdı... Eli artık bir et parçası değil, **adeta çıplak bir kemik** hâline gelmişti. Berâ, gücünü tüketmiş hâlde yere yığıldı. Ama o zaten neyi aradığını biliyordu. Ve nihayet o an gelmişti: **Şehadet....**

1- “Ben” Değil, “O” Diyebilmek (Mahviyetin Zirvesi)

Berâ İbnu Mâlik'in bu dehşetli olayında, insan ruhunu en derinden sarsan ve “en etkili hal” diyebileceğimiz nokta: **Kendi varlığını, davasının selameti içinde tamamen yok etmesi; yani “Feda” ruhunun mutlak tecellisidir.**

Berâ'nın kalkanın üzerine oturup düşman içine fırlatılmayı istemesi, sıradan bir cesaret değil, bir **“vazgeçiş”** halidir. İnsan nefsi için en zor şey, başkalarının hayatı ve davasının bekası için kendi varlığını bir “basamak” veya bir “anahtar” kılmaktır.

Neden Yapılır? Çünkü büyük fetihler, ancak “ben”liğini kurban etmiş ruhlar eliyle müyesser olur. Eğer Berâ o gün “Önce canım,” deseydi, İslam ordusu o surların önünde eriyip gidecekti. Bir kişinin “kendi varlığından geçmesi”, binlerce kişinin varlığını kurtarır.

Ey Nefsim: “Bugüne kadar hangi konforundan, hangi haklılığından, hangi ‘ben’liğinden vazgeçtin de bir kapının açılmasına vesile oldun? Yoksa sen, ordunun içeri girmesini bekleyip, sonra en önde zafer pozu verenlerden misin?”

2- Sebeplerin Bittiği Yerde “İman” ile Sıçramak

Hadisedeki en etkili unsurlardan biri, Müslümanların “çaresiz” kaldığı andır. Kapılar kapalıdır,

surlar yüksektir, ok yağmuru vardır. Akıl “burada dur” der. Ama Berâ’nın imanı “uç” der. “İmkan bitti” denilen yerde “imanın” neler yapabileceğini Bera bu hadisede bizlere gösterir.

Neden Yapılır? Manevi hizmetlerde bazen maddi sebepler sukut eder. Hiçbir strateji, hiçbir akıl o kapıyı açmaya yetmez. İşte o an, davasına delice âşık olan bir ruhun, **sebepler dairesini yırtıp müsebbibe (Allah’a) sığınarak** imkansıza atılması gerekir. Berâ, o bahçeye bir insan olarak değil, Allah’ın yardımıyla inen bir “yıldırım” olarak düşmüştür.

Ey Nefsim: “Daha ne kadar sebeplerin arkasına saklanıp ‘imkân bekliyorum’ yalanını söyleyeceksin? Allah seninle beraberse, hangi sur yüksek, hangi kapı kapalıdır? Sen aslında kapıların açılmasını değil, kapalı kalmasını istiyorsun; çünkü açılan her kapı senden yeni bir fedakârlık, yeni bir yara isteyecek. Senin derdin hizmet değil, güvenli limanda eskimek!”

Berâ o bahçeye bir “yıldırım” gibi düştü çünkü dünyadan kopmuştu. Sen ise dünyaya, mülke, makama ve arzularına bir “balçık” gibi yapışmışsın. Balçık uçamaz, balçık sıçrayamaz. Nefsin seni “gerçekçi ol” yalanıyla yere çiviliyor. Hakiki gerçekçilik, **Bâki olanın yolunda fani olmaktır.**

3- Görmeden İnanmanın Görürcesine Yaşanması

Berâ’yı o kalkanın üzerine oturtan şey, bahçenin içindeki binlerce kılıçtan ziyade, surların ötesinde gördüğü **“Cennet ve Cemalullah”** manzarasıdır.

Neden Yapılır? İnsan, gördüğü bir zarardan ancak daha büyük bir kârı gördüğünde vazgeçer. Berâ, 80 yarayı hissetmiyordu; çünkü ruhu o esnada “Peygamberine kavuşma” lezzetiyle sarhoştü. Acı, ancak daha büyük bir aşkla mağlup edilir. O, vücudunun parçalanmasını, ruhunun hürriyete kavuşması olarak görüyordu.

Ey Nefsim: “Daha ne kadar bu dünyanın isli camından bakıp ‘gerçek budur’ diyeceksin? Berâ’nın gördüğü o nuru bir an görsen, şu sakındığın canını bir saniye tutmaz, o kalkanın üzerine bizzat sen koşardın. Senin sorunun cesaret değil, basiret! Sen bakıyorsun ama görmüyorsun. Görseydin, acı duymazdın; bilseydin, durmazdın.”

Berâ Peygamberine (s.a.v.) kavuşma lezzetiyle 80 yarayı madalya yaptı. Sen ise dünyadan bir parça koparmak için ruhuna 80 tane zillet lekesi sürdün. **Ya imanınla o perdeleri yırtıp ‘Ötesini’ seyredersin ya da bu bahçenin içinde günah oklarıyla can verirken ‘Keşke!’ diyenlerden olursun!**

4- Hizmetin “Öncü” Süvarisi Olmak

Hizmette en önde olmak; tehlike anında, fedakârlık istendiğinde, “Kim var?” denildiğinde sağına soluna bakmadan **“Ben varım!”** diyerek ileri atılmaktır.

Kapıları kapalı, ok yağmuru altındaki o bahçeye “Beni fırlatın!” demek, hizmetin en çetin yerini talep etmektir. O, “Benim vücudum zayıf, başkası gitsin,” demedi. Aksine, en imkânsız

noktayı kendi vazifesi bildi.

Hakiki hizmet eri, konforun ve alkışın olduğu yerde değil; terin, kanın ve gözyaşının olduğu “en ön” saftadır. Orası, nefsin hiç sevmediği, korkakların kaçtığı, sadece “sevdalılarının” durabildiği bir yerdir.

Ey Nefsim: Berâ o gün o kalkanın üzerine oturmasaydı, sen bugün hangi hakikatten bahsedecektin? Hizmet bir ‘hak’ değil, bir ‘bedel’ işidir. Sen bedelini ödemediğin bir davanın sadece sahte bir bekçisisin. Ya o kalkanın üzerine ilk sen oturur, ‘Ben Varım!’ nidasıyla surları aşarsın; ya da o surların dibinde ‘keşke’ diyerek çürüyen bir korkak olarak tarihin çöp sepetine atılırsın!”

Hadi şimdi dürüst ol; sen bir süvari misin, yoksa atın arkasına saklanmış bir piyade mi? Kapı açılmak için “ben varım” diyen delileri bekliyor, hesapçıları değil!

5- Mükafatta “En Arkada” Durmanın Sırrı

Mükafat takdir edilmek, teşekkür beklemek, “Falan olmasaydı bu iş olmazdı” denilmesini arzulamaktır ki bu da bir ücrettir.

Berâ, o kapıyı açtıktan sonra 80 yarayla kenara çekildiğinde, zaferin şerefini Halid bin Velid’e, sevincini orduya bıraktı. O bir ay boyunca yaralarıyla baş başa tedavi edilirken, “Kapıyı ben açtım, neden kimse beni konuşmuyor?” nidası ruhunun yanından bile geçmedi.

Hizmette en önde koşan, ücret dağıtılırken en arkaya saklanmalıdır ki, ameline “benlik” karışmasın. İhlas, yapılan işi Allah’tan başka kimsenin bilmesine ihtiyaç duymama halidir.

Ücretini dünyada peşin alanın, ahirete sunacak bir “alacağı” kalmaz. Alkış bekleyen nefis, ücretini dünyada peşin isteyen bir tefecidir; onun ahirette elinde kalacak olan tek şey koca bir “hiç”tir. **Aslında kulların övgüsüne muhtaç olan her nefis, aslında Allah’ın rızasını yetersiz buluyordur.**

Gerçek hizmet eri, temel taşı gibi toprak altında kalmaya razı olandır. Toprak üstünde görünen taşlar eskir, yıkılır; ama isimsiz temel taşları koca binayı ayakta tutar.

Ey Nefsim: Şimdi o övülmekten hoşlanan, yerilmekten ödüsü patlayan nefsinin suratına tükürürcesine sor: *“Daha ne kadar insanların bakışlarını kendine kible yapacaksın? Berâ o kapıyı açtı ve ordunun içinde kayboldu; sen ise bir kibrit çaksan fener alayıyla kutlanmasını istiyorsun. Yaptığın işi Allah biliyorsa, bütün dünya ‘yapmadı’ dese ne çıkar? Yok eğer insanların bilmesi senin için daha önemliyse, o zaman senin ilahın kim, tekrar düşün! Sen bir ‘kul’ musun, yoksa insanların alkışıyla beslenen bir ‘ego’ canavarı mı?”*

Berâ mükafatta en arkada durarak ebedi öncülüğü kazandı. Sen ise en önde ödül bekleyerek ebedi hüsrana davetiye çıkarıyorsun. **Ya bir gölge gibi kaybolmayı öğrenirsin ya da ışıklar söndüğünde karanlıkta kalan o boş gururunla baş başa kalırsın!** Seçim senin:

İsimsiz bir Berâ mı olacaksın, yoksa her yerde reklamı yapılan bir sahte kahraman mı?